

Уз ризик да, бар по „Информеру“, будем (лажно) оптужен за опозиционог активисту или тајкунског лобисту који нашег „спаситеља“, премијера Вучића, хоће да „удави у поплави“, морам да прокоментаришем питање (не)одговорности актуелне власти за трагедију која нас је задесила. У тој жељи следим став самог премијера који је више пута изјавио да у овој земљи убудуће неће бити незаштићених, ма о каквој афери да је реч, и ма којој странци или лобију припадали, укључујући странку којој он припада и коју води. Али, пошто се по много чему чини да ће одговорност неких политичких моћника, и државних органа и служби, и овог пута бити забашурена, глас критике је потребан и пожељан, ма шта о томе трубили „Информер“ и слични гласноговорници владајуће опције. Нарочито зато што има много нејасних ствари, и сумњивих објашњења представника (извршне) власти уплетених у текућа дешавања око поплава. Апсолутно није неопходно да будемо агитатори ове или оне опозиционе странке, или овог или оног тајкуна, да бисмо уочили да овде нешто добрано не штима. Довољан је глас здравог разума и непристрасне жеље за истином.

Од самог почетка **премијер Вучић** настоји да апсолутизује размере поплаве и истовремено, заједно са својим сарадницима, релативизује њене жртве. БиХ је, рецимо, задесила иста, а можда и страшнија поплава (судећи по броју жртава, евакуисаних грађана и уништених објеката), али по Вучићу, она је код нас била „10 пута већа“ него у осталим земљама. При том, „били смо много боље организовани него богатије и развијеније земље иако нас је погодила десетоструко већа катастрофа“. Није тешко овде уочити Вучићеву намеру да још једном одигра улогу храброг и моћног заштитника нације који се успешно бори против вишеструко јачег непријатеља. И да минимализује, па и сасвим елиминише, одговорност владајућих структура за ову несрећу. А како је број (признатих) жртава поплаве растао, апсурдно се смањивао број оних који су се удавили?! Тако се он кретао од 12 у Обреновцу (прва Вучићева изјава на ту тему), од којих је једно „умрло природном смрћу“, онда их је било 14 од којих чак половина „природном смрћу“ (иако Вучић истом приликом каже да је „обдукција у току“ и да ће њени резултати тек бити предочени), што значи да су неки за које се претходно рекло да су се удавили сада премештени у „природно умрле“. Да би, по последњим, „правим и истинитим подацима“ (**Небојша Стефановић**), било 33 жртве, од којих само 13 утопљеника?! Дакле, 20-оро људи или скоро 2/3 жртава се нису удавиле него су већ биле мртве или су умрле током поплаве неким „природним“ путем. Биће да су грађани Србије заиста посебни јер се већином не даве кад их прогута

Пише: Марко Копривица
среда, 28 мај 2014 09:55

поплава, него је својом смрћу најављују или током ње умиру на волшебном другачији начин. Већ само ово непрестано, нападно лицитирање са бројем „природно умрлих“ (ма шта то овде значило) показује непоштовање људске трагедије, живота и смрти ових људи. И нервозну жељу власти да, не бирајући (неморална) средства и по сваку цену, укине своју одговорност за ту трагедију, проглашавајући је највећим делом „природном“, значи, неизбежном и несавладивом.

Гомила анализатора и коментатора по Интернету, и по који глас стручне и новинарске професије који је успео да се пробије у осталим медијима (нпр. професори Шумарског факултета, Зоран Вучинић, Мирослав Лазански), већ су указали на озбиљне пропусте у превенцији од поплава и сличних непогода од стране власти. Чак је и један министар, Велимир Илић, изјавио (поводом Обреновца): „Шта ћете кад у општинској гарнизони имате људе којима немају струку и кад се нађу у таквој ситуацији, не знају ни шта да раде, ни како да се понашају...Реке пробијају насипе на истом месту годинама, значи, није било добро урађено“. Из Обреновца је иначе стизало доста гласина о много већем броју жртава него што власт жели да призна (неке од њих сам и сам чуо, а о томе је у јавности проговорио и певач Милан Станковић, иначе Обреновчанин). Уосталом, и Вучић је рекао у једном тренутку да „страхује да број жртава није коначан“. Такође, људи се оправдано питају шта је стотинама оних који се још увек воде као нестали, и да ли међу њима има доста погинулих о којима (не сме да) се говори. И зашто је само у Обреновцу неколико дана било забрањено новинарима и широј јавности (ако не рачунамо пар режимских медија) да уђу у град, између осталог, под изговором „асанације терена“ од угинуле стоке и других животиња? Као да друга места такође нису поплавлена, и са више пострадалих стоке од Обреновца који и није чисто сеоска средина. Сва су ова питања легитимна јер грађани с правом желе да знају шта се тачно догодило, и да ли је и ко за то одговоран. Али, власт је одлучила да, уместо одговора на ова гласине и критичка питања, „убије“ гласнике, критичаре, и све оне који су незадовољни њеним понашањем и реакцијом. Бујица грубих оптужби и увреда обрушила се на ове људе.

Тако је **Вучић**, одмах на почетку, изјавио да „одавно није видео већу неодговорност код одраслих људи“ (мислећи на оне који су били затечени ситуацијом и првобитно одбијали евакуацију), а за оне који говоре о великом броју жртава (у Обреновцу) да се „баве измишљотинама и желе својој држави лоше“, отворено рекавши „колико могу да буду болесни“?!

Министар Селаковић је мученике из Крупња којима данима није стизала помоћ, и који су се, незадовољни таквим понашањем власти, приликом његове посете сукобили с полицијом, назвао „алкохоличарима“.

Министар Стефановић

је оправдану критику власти прогласио „непримереним критизерством“ оних којима је то (једина) „сврха живота“, и који „нису поставили ниједан џак“. Ова Стефановићева реакција би још и имала смисла да смо некад видели њега како поставља џакове (пред камерама, а још више без њих). И да, на његову жалост, многи „критизери“ нису управо спасиоци и добровољци у изградњи насипа који су били погођени неорганизованошћу и несналажењем државе, војске и полиције у тој ванредној ситуацији. На крају, „слаг на тарту“, сачињену од оваквих бестидних изјава, ставио је

председник Николић

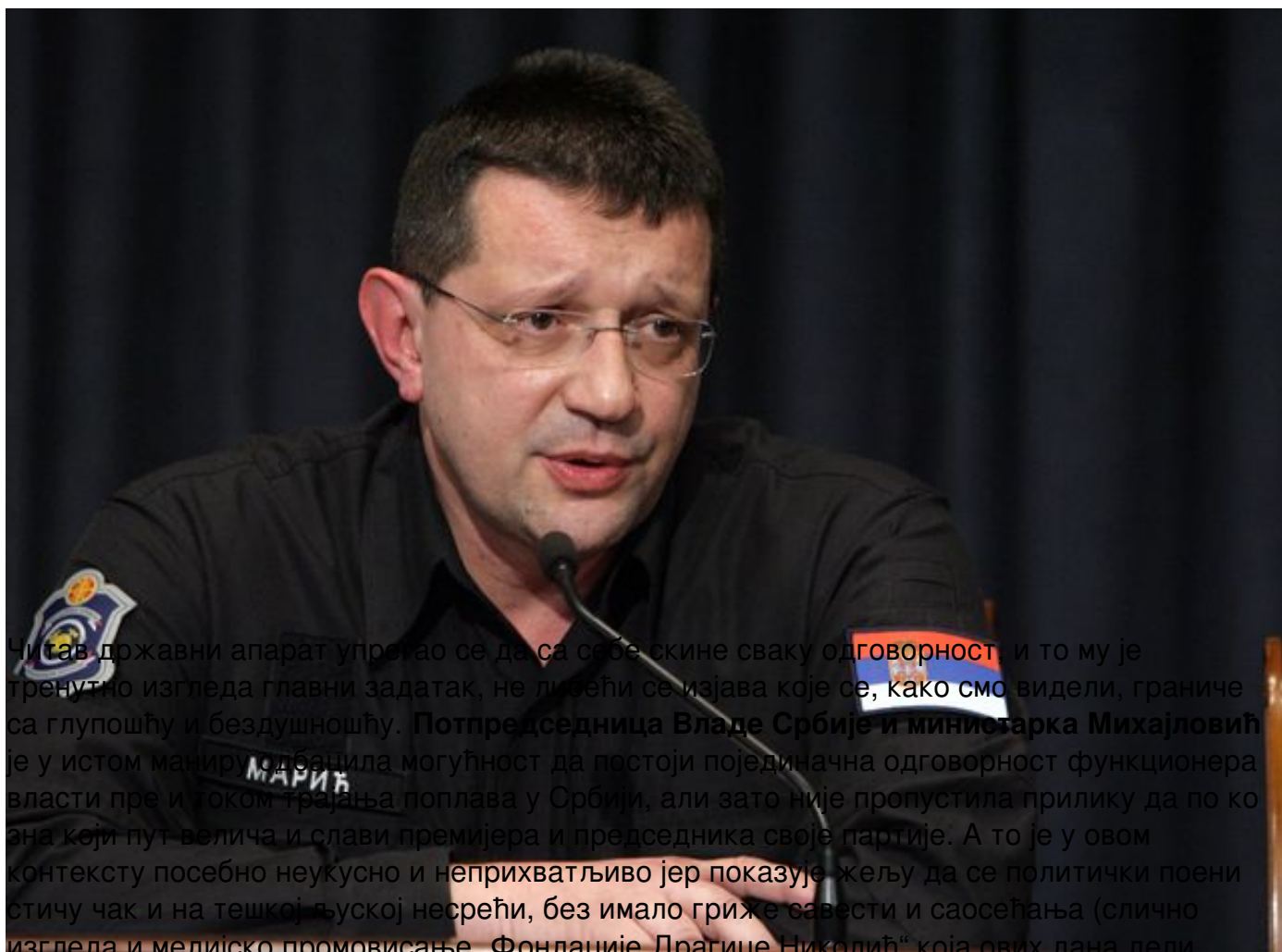
који је у Обреновцу рекао да је ова несрећа „велика опомена“, и то не за државу која се „изванредно снашла“ и владу која је „беспрекорно обавила свој посао“, већ за саме грађане?! „Ако смо их сви молили, упућивали апеле преко свих медија да се евакуишу и да послушају - данас су ваљда схватили да бисмо да је само било мало више сарадње, избегли људске жртве“, поручио је Николић. Ова Николићева изјава, која је с справом револтирала многе Обреновчане јер потпуно амнестира државу и власт од одговорности, и пребацује је на несрећне грађане, не само да је увредљива, него је и ноторна лаж јер се јасно показало да је евакуација оглашена и започета када је поплава већ увелико надирала и потопила велики број кућа и људи.

Ову лаж више пута је изговорио и **Предраг Марић, начелник Сектора за ванредне ситуације МУП-а Србије**, који је у медијима почео да

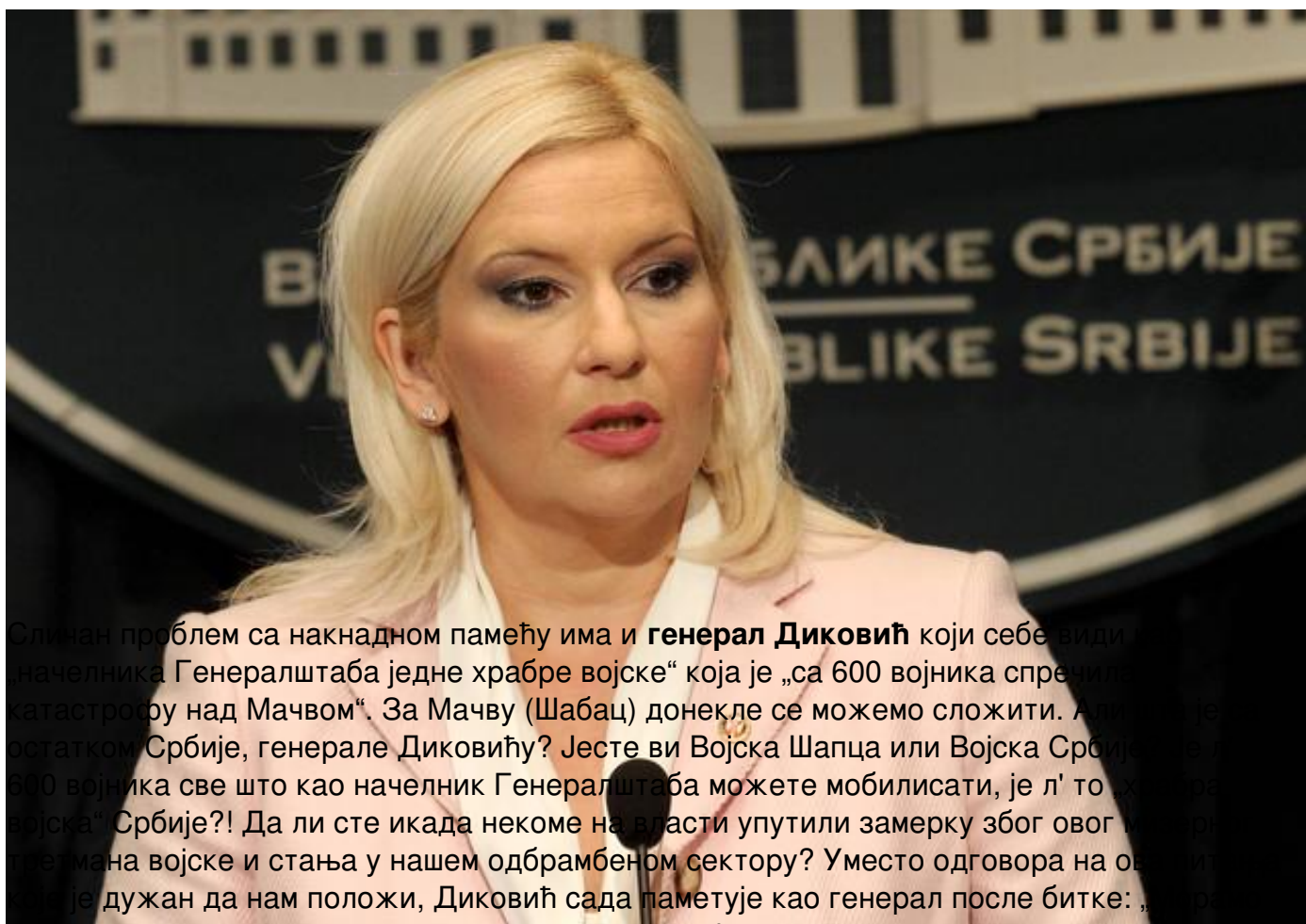
Пише: Марко Копривица
среда, 28 мај 2014 09:55

важи као „човек коме се верује“. Ја му нешто не верујем. По његовим речима, које понавља ових дана у медијима, власт је два дана пре трагедије почела да обавештавала грађане да се евакуишу, сирене су биле укључене, али људи су то одбијали, и зато је дошло до жртава. Међутим, непобитна истина је да правовременог позива на евакуацију није било, и да су људске жртве биле последица управо необавештавања грађана о потреби за хитном евакуацијом, а не одбијања евакуације (због овог другог је било на неким местима потешкоћа, али никако страдања). Марић каже да „није било теоретске шансе“ да се спречи трагедија у Обреновцу - „то је катастрофа која се није могла спречити и нема људске одговорности за то што се десило“. Подсетимо, Марић је пре два дана рекао да је „ситуација у свим кризним подручјима стабилна и да нема опасности од нових поплава“. Нове поплаве погодиле су Крагујевац, Крушевац, Ваљево, Шабац...И то је човек коме треба да верујемо и за кога нема никакве људске одговорности за поплаве које не престају, понајмање његове?!

Читав дојавни апарат упретио се да са себе скине сваку одговорност, и то му је тренутно изгледа главни задатак, не либећи се изјава које се, како смо видели, граниче са глупошћу и бездушношћу. Потпредседница Владе Србије и министарка Михајловић је у истом маниру одбацила могућност да постоји појединачна одговорност функционера власти пре и током трајања поплава у Србији, али зато није пропустила прилику да по ко зна који пут велича и слави премијера и председника своје партије. А то је у овом контексту посебно неукусно и неприхватљиво јер показује жељу да се политички поени стичу чак и на тешкој љуској несрећи, без имало гриже савести и саосећања (слично изгледа и медијско промовисање „Фондације Драгице Николић“ која ових дана дели хуманитарну помоћ по Србији). „Не знам да је ишта заказало, али знам да је ова земља први пут имала премијера који је радом показао да је ту да брине и решава проблем“, истакла је Михајловић. И још једном, као да јој није доста: „Без лажне скромности, ово је прва влада после много времена на чијем се челу налази премијер који сопственим

примером свима показује како треба радити и трудити се за своју земљу, који не седи у фотељи, већ је са народом на терену“. По њој, „оваква ситуација треба да нам буде наук како боље да уредимо систем - од постојања цивилне заштите до више улагања у штаб за ванредне ситуације и бољу координацију са локалним самоуправама“. Па управо о томе говоримо! Зашто сте се цивилне заштите, већег улагања у сектор ванредних ситуација и боље координације са локалним самоуправама, сетили тек сад?! Зашто нисте спречили да не бисте сад (тобоже) лечили? Није ли ово, министарка Михајловић, (несвесно) признање ваше (не)одговорности?!

Сличан проблем са накнадном памећу има и **генерал Диковић** који себе види као начелника Генералштаба једне храбре војске“ која је „са 600 војника спречила катастрофу над Мачвом“. За Мачву (Шабац) донекле се можемо сложити. Али шта је остатком Србије, генерале Диковићу? Јесте ви Војска Шапца или Војска Србије са 600 војника све што као начелник Генералштаба можете мобилисати, је л' то „храбра војска“ Србије?! Да ли сте икада неке на власти упутили замерку због овог неадекватног размера војске и стања у нашем одбрамбеном сектору? Уместо одговора на ова питања је дужан да нам положи, Диковић сада паметује као генерал после битке: „После извршити детаљне анализе узрока, последице већ знамо, да видимо шта смо добро урадили, шта нисмо добро урадили, да сачинимо јасне планове поступања у случају катастрофе, да сваког грађанима организујемо да зна како да поступи да најпре заштити свој живот, а потом и живот других, нагласио је Диковић, додавши да нам се у супротном могу дешавати сличне ствари. Он је изразио наду да ћемо из овога извући неке поуке како треба да радимо, али потребно је уложити у војску и сектор за ванредне ситуације“. Зашто о свим наведеним узроцима, генерале Диковићу, нисте раније размишљали, и зашто се до сада нисте побунили против недовољног улагања у војску и сектор за ванредне ситуације? Одавно је то требало да учините. Уместо тога, Диковић нам поручује: „Када је реч о будућности војске ја сам апсолутно оптимиста“?! Добро, можда начелника радује што је Војска Србије на путу нестанка...

Изгледа да се свако онај који на време није учинио ништа да би се ова трагедија предупредила, ипак на време препознао, и брже-боље покушао да се снађе и извуче. Тако се овој дружини бегунаца од одговорности придружио и **директор „Србијавода“ Пузовић**, који је однекуд испливао, и прво изјавио да од водених бујица које су поплавиле Србију „није било одбране“, те да је за оно што се десило „одговоран Бог“. После испаде да није само Бог, него и Динкић: „Најгоре што нам се десило је закон из 2010, који је донео Млађан Динкић, када су наши приходи постали приходи буџета. Не споримо, али држава, када све то исконтролише, мора да их врати нама назад, а то се није десило. У овом тренутку имамо 1,3 милијарде динара, а без две до три милијарде динара не можемо да урадимо ни оно најминималније“. Добро, Динкић је крив за тај закон. Али, ко је крив, Пузовићу, што се тај закон и даље примењује, и што вама недостаје новац за „најминималније“? Да ли сте због тога некад прозвали актуелну владу? Вероватно не. Јер Пузовић истиче да „у Влади имају разумевања и сада схватају да на неким стварима не сме да се штеди“ (зашто тек сада?, питамо ми). И хвали се наклоношћу „Првог“: „Премијер ме је више, тачније пет пута, питао о неким детаљима и хтео је да чује шта мислим. Када вас неко толико пута пита, онда вероватно има поверења у вас. И пита зато што нешто знате“. Тако за поплаве и последице није одговоран ни он, ни било ко други: „Урадили су све што су могли. Из свих изјава надлежних органа види се да су предузимали мере које је у том тренутку закон дозвољавао“. Бриго и кривицу моја, пређи на другог, Бога или Динкића, небитно!

Пише: Марко Копривица
среда, 28 мај 2014 09:55

